

chàng được tự do chuyển trên sợi dây.

Chàng hạ châu xuống bờ và khuyu xuống. Chàng xử dụng tối đa sức lực và nguyên khí của cơ thể nên bị mệt nhoài. Vichky đỡ Cócò và giải huyết cho nàng.

Văn Bình gương đứng dậy, miệng nhœn cười biểu lộ sự cảm ơn. Thật vậy, nếu viên phi công không tinh mắt và nhanh trí, và nếu hãn non nớt về võ thuật Văn Bình đã phải buông thả Cócò, mặc nàng chìm lìm dưới bùn và chết ngộp. Chàng đeo nàng trên vai thì chàng sẽ chết theo nàng. Cho nên chàng không còn cách nào, ngoài cách hy sinh nàng để tìm sự sống.

Miệng cười thân thiện của chàng bỗng tắt ngúm.

Vì viên phi công không cười lại. Hãn chăm chăm ngó chàng bằng cặp mắt không thân thiện chút nào.

Kèm với cặp mắt không thân thiện này là một miệng súng lục dữ dằn. Và tiếng quát cộc lốc :

— Tại sao anh hạ thủ bạn tôi ?

VIII

Ngư thuyền của 1ử Thần

Bạn tôi là gã phi công phụ mà Văn Bình lừa xỏ qua khung cửa trống. Có lẽ hãn đã biết nội vụ ngay sau khi trục thẳng đáp xuống tiêu đảo san hô. Nếu phi cơ không mắc kẹt trong ao bùn, hãn đã dùng súng uy hiếp chàng từ nãy. Hãn đã dẫn lòng chờ đợi. Hãn đã kiên nhẫn chờ chàng; sau khi chàng an toàn hãn mới quay ra hỏi tội.

Chàng giả vờ bối rối :

— Tôi hạ thủ ai ?

Chàng hy vọng hãn hỏi hình để cướp súng. Song hãn tỏ ra khôn như ranh, chàng toan tiến lên thì hãn đã lùi lại, miệng súng vẫn không rời ngực chàng nửa li :

— Anh đóng trò hơi vụng về. Anh đã thừa cơ cửa mở để hất thẳng bạn thân của tôi xuống biển. Giờ đây, chắc nó đã chết. Tội ác của anh không

thể tha thứ được.

Văn Bình chống chế :

— Giữa anh và tôi có sự hiểu lầm. Bạn anh là nhân viên C. I. A., tôi làm việc cho C.I.A., chúng ta nếu chưa là bạn thiết thì cũng không thể là kẻ thù, do đó vấn đề tôi giết bạn anh không thể được đặt ra. Sự thật là bạn anh vô ý bị mất thăng bằng và bị gió mạnh hớp xuống, tôi nhờ người định nắm chân giữ lại nhưng không kịp, và giả tôi vượt tay tôi cũng đã rơi xuống biển và chết, đúng như bạn anh.

— Nói láo. Trước mặt tôi có một tấm kính lớn, tôi ngồi lái mà vẫn theo dõi được mọi việc xảy ra phía sau. Tôi đã thấy rõ anh xô ngã. Anh còn chối nữa không ?

— Anh đừng bắt nạt. Nếu anh thấy rõ anh đã có phản ứng.

— Hừ... lý luận chạy tội của anh hơi yếu. Tôi chỉ có phản ứng nên anh là nhân viên điệp báo tầm thường. Đẳng này thế võ anh dùng để hạ thủ thăng bạn đáng thương của tôi lại thuộc loại tinh vi, như đạo đai đen đệ tam trở lên mới quán triệt được tinh túy Nghĩa là về võ thuật, anh hơn tôi một bậc. Tôi đành phải nên giận.

— Thành thật ngợi khen anh. Anh sắp lấy cô chưa, xin báo trước để tôi chuẩn bị.

NGƯỜI ĐẸP QUI TÔ

— Anh đã biết là, tôi chưa giết anh. Vì nếu muốn giết tôi để có thể hưởng sự giàu có của tôi xuống biển.

— Anh sẽ mang tôi về Mỹ ?

— Hừ... anh lại đóng trò nữa rồi. Nói thật đi, anh bạn, đầu sao chúng mình cũng là cáo già trong nghề. Tôi đã đọc thấu tâm can anh trong chớp mắt ngay sau khi anh treo lên trục thăng. Phi cơ cất cánh được 10, 15 phút, anh đã biết chúng tôi không bay về Quito, mà là hướng thẳng ra biển, và anh nảy ra ý định cướp đoạt phi cơ nhưng không kịp đấy thôi.

— Hừ, ha... anh đã vô tình thú nhận anh không phải là nhân viên C.I.A.

— Tôi không vô tình mà là cố tình thú nhận. Thà tôi nói toạc móng heo. Vì nếu úp mở anh cũng chẳng tha tôi. Tôi phải rút súng ra trước, vì nếu tôi chậm phản ứng anh sẽ ra tay hạ thủ.

Víchky bật la lên :

— Trời ơi, té ra... té ra...

Gã phi công cười gằn :

— Té ra anh đã bị chúng tôi lôi vào cạm bẫy dễ dàng. Phải chúng tôi chỉ là nhân viên C.I.A. giả niệu. Còn anh nữa, từ nãy đến giờ anh cười nói phẩy phẩy, bắt đầu từ phút đồng hồ này trở đi

phiên anh giờ tay lên đang hoảng. Bị đạn của tôi, còn đủ 8 viên, viên nào cũng tốt nguyên, chạm cơ nhẹ nhàng là nổ. anh đứng ti toe mà thiệt mạng vô ích.

Vichky tái mặt đứng yên.

Gã phi công lùi lại hai bước. Văn Bình, Vichky và Buru đều lọt trong tầm bắn của hắn, Buru cầu nhau, chắc hắn đang chờ đồng, song như thường lệ hắn chỉ dám lăm lăm không dám lớn tiếng. Vừa lăm lăm hắn vừa giờ tay lên một cách ngoan ngoãn.

Vichky đã nhảy xô lại. Nhưng hắn chưa chạm được bàn tay cầm súng thì gã phi công đã đập hắn ngã nhào. Vichky là võ sĩ có hạng mà bị đánh ngã chộp nhoáng, Văn Bình không thể trừ trừ thêm nữa. Vichky vừa nằm chổng bốn vó trên đất chàng đã phóng ra một ngọn cước tuyệt diệu, theo thể thượng đơn thối của Thạch đầu quyền Trung quốc.

Thạch đầu quyền là một trong các bộ quyền nhập môn của phái Thiếu Lâm, thạch đầu là «đá» nên bộ quyền này lấy cứng làm căn bản. Thế thượng đơn thối nhằm đá hất một chân lên thật cao để chặt gãy cườm tủy, bắt gã phi công buông súng; đồng thời bàn tay trái của Văn Bình chụm kín 5 ngón xia mạnh vào hông địch. Dụng ý của

chàng là đâm xuyên yếu huyệt của địch dưới nách. Lối phát cước bằng năm ngón chụm kín và ngửa lên được gọi là «cân lá thú», Văn Bình đã đào luyện đến mức độ cao siêu, khả dĩ chọc thủng mặt bàn gỗ dày.

Tuy nhiên, kế hoạch phản công táo bạo của chàng chỉ thắng lợi phần nửa. Gã phi công trung cước vào cổ tay, phải nhả súng, song hắn đã kịp thời né gọn khiến cán la thú cực hiểm của Văn Bình bị phóng vào khoảng không, và trong khoảnh khắc chàng bị hổng chân. Tuy vừa tránh thoát miệng đòn thập tử nhất sinh, gã phi công vẫn còn đủ bình tĩnh và sáng suốt để khoèo ngang đầu gối làm Văn Bình loạng choạng.

Nhưng chàng chỉ loạng choạng chứ không ngã. Điều làm chàng ngạc nhiên là gã phi công mũi lõ, da trắng hồng, và nói giọng tích-xát kền khẹt chính cống lại am tường quyền cước Trung hoa. Mọi đặt chân đến biên giới Equator chàng đã ngạc nhiên trong cuộc chạm trán bon mọi da đỏ bán khai đấu võ Tàu. Không phải võ Tàu học lỏm mà là võ Tàu chân truyền được giảng dạy đúng quy củ.

Gã phi công còn làm chàng ngạc nhiên hơn khi hắn đáp lễ chàng bằng quyền Thạch đầu bộ pháp, thủ pháp, thân pháp và yêu pháp của hắn đều chứng

đang chứng tỏ hân được làm việc nhàn nhã và
trong học mỗi ngày. Chẳng lẽ nhân thấy một hân
một nhược điểm : ấy là nhân pháp của hân chưa
được sắc bén. Nhân pháp nghĩa là cách dò xét, theo
đổi, tấn công đối phương bằng luồng mắt, muốn có
nhân pháp xảo diệu phải mất nhiều công phu.

Nhược điểm về nhân pháp của gã phi công là
lợi điểm quan trọng của Văn Bình, vì không những
chàng có cặp mắt xuyên thấu như quang tuyến X,
chàng còn có thể dùng mắt làm bàn cân đo sức lực
nặng nhẹ và tài nghệ cao thấp của địch. Gã phi
công đánh rằng có lối đánh đỡ Thiệu Lâm chặn
truyền song lại thiếu kinh nghiệm và thiếu kinh
lực.

Vì vậy cú đâm móc của hân không làm Văn
Bình nao núng mặc dầu hân đã vận hết tài sức,
không đánh gãy xương sườn non của chàng. Chàng
nhẹ nhàng hoanh tay gạt, và nâng đầu gối lên.
Cũng là một thế cước Thạch đầu, nhưng vì chàng
ra đòn quá nhảm nhẹ, đòn lại nặng như quả tạ ngàn
cân đè xuống nên gã phi công không thể nào ngăn
chặn hữu hiệu.

Hân kêu hự một tiếng rồi ngã vật. Văn Bình
trườn theo tiếng thềm của đá bằng mũi giày. Mục
đích của chàng là kết thúc luôn cuộc đời của gã

phi công lộn xộn. Ngọn cước hiểm độc này đủ sức
phá nát óc hân và đưa hồn hân xuống âm phủ tức
khắc. Nhưng mũi giày của chàng đã trượt ra ngoài
tuy chàng nhắm rất chính xác. Và ngay khi ấy
chàng đã tìm ra nguyên nhân. Vichky vừa dùng gót
chân cứu gã phi công khỏi chết.

Vừa cản đòn, hân vừa la lớn :

— Không nên gết hân !

Gã phi công muốn chồm dậy song cơn đau đã
kéo hân ngã nhoài. Hân nằm dán xuống nền đất
sau-hô miệng rên khư khư. Văn Bình trách Vichky :

— Anh nhân đạo một cách vô ích. Hân là điệp
viên địch, nếu cho hân sống mọi bí mật của ta sẽ
bị bại lộ.

Vichky cười :

— Kê ra chúng mình chẳng có gì là bí mật cả.
Địch giả phi công C.I.A. đến rước, sự việc này
chúng tôi địch đã biết tới có cuộn băng của kỹ sư
Doaré. Địch lừa ta lên trục thẳng và đập xuống
đây tất đã có kế hoạch hân nói. Theo tôi nghĩ, có
lẽ tàu ngầm địch đang lảng vảng quanh đây, sửa
soạn ngòi lên để bắt chúng mình. Chính vì vậy tôi
muốn giữ hân sống. Dĩ nhiên giữ hân sống là để
bắt hân cung khai, sau đó, anh muốn bằm vằm hân
thành bùn tôi cũng không ngăn cản.

Buru chêm vào một câu ngổ ngược :

— Đứng, cậu bé Vichky nói đúng... Tôi và cậu không khác mặt trăng, mặt trời, không thể gần nhau, nhưng tôi phải thành thật khen là cậu lý luận rất xác đáng. Thằng cha phi công là sợi dây liên lạc duy nhất giữa ta và tiềm thủy đình của địch, giết hẳn đi thì ta trở về đất liền bằng cách nào ? Chẳng lẽ chấp cánh vào vách mà bay về Quito. Đề nghị nắn xương, xoa thịt cho hẳn khỏe lại rồi hỏi hẳn cách thức liên lạc với tàu ngầm.

Vichky trợn mắt khi nghe Buru gọi xách mề là «cậu bé». Hắn giờ nắm tay ketch sù lên nhưng Buru đã lình ngay ra sau lưng Văn Bình.

Văn Bình cúi xuống, xốc vách cho gã phi công đứng dậy rồi thét vào tai hắn :

— Chừng nào tàu ngầm nổi lên ?

Gã phi công thở hồn hèn :

— Tàu ngầm nào ? Làm gì có tàu ngầm ?

— Vậy người ta đến đây đón anh bằng gì ? Tàu đánh cá hay thủy phi cơ ?

— Hừ... cái trò dọa dẫm con nít của các anh không làm tôi sợ đâu. Dầu tôi bị thương, thân cô, thể cô, tôi vẫn nắm phần chủ động. Không có tôi, các anh sẽ chết đói, chết khát trên giềng đất san-hô này.

Dứt lời, hắn nhắm nghiền mắt. Văn Bình biết là hắn giả vờ nghỉ khỏe để khỏi bắt gặp luồng mắt sắc nhọn như mũi dao mổ xẻ của chàng. Chàng nhận thấy hắn có vẻ bối rối. Tại sao hắn lại bối rối ?

Văn Bình thả cho gã phi công đứng thẳng một mình. Song không rõ vì đau đớn thật sự hay giả vờ hắn loạng choạng không vững như người say rượu. Văn Bình bèn xóc ngón tay, nhưng chỉ dùng riêng ngón giữa của bàn tay phải thọc nhanh vào khoảng đùi non gần bẹn đối phương. Trên đùi non, theo Thiếu Lâm tự, có huyết ma-cốt, chạm vào thì gáy rã bất tỉnh. Huyết này rất dễ điếm, võ sĩ Trung hoa thường chụm 5 đầu ngón tay lại theo phép ung trào công, không cần đánh trúng, chỉ đụng bên ngoài huyết thì hạ bộ nạn nhân cũng bị té liệt. Nếu điếm huyết ma-cốt sâu hơn thì có thể làm thần kinh hệ nạn nhân bị rung chuyển dữ dội. Mục đích đánh huyết ma-cốt bằng một ngón tay của Văn Bình nhằm biến gã phi công thành đồng thịt vô nghị lực, hầu để khai thác.

Nhưng một lần nữa Vichky lại đoán biết ý định của chàng. Tuy hắn đứng hơi xa, hắn vẫn luôn luôn theo dõi phản ứng của chàng. Chàng vừa hơi bàn tay hắn đã chặn lại. Cánh tay hắn vươn ra nhẹ nhàng và khoan thai nhưng kinh lực tuôn tỏa cuốn

cuốn khiến chàng phải kiêng tề. Hẳn ở cùng phe với chàng, chứ nếu hẳn là nhân viên của địch thì chàng phải vất vả lắm mới có hy vọng triệt hạ được hẳn.

Văn Bình trừng mắt :

— Thái độ của anh thật khó hiểu. Hai lần tôi điềm huyết hẳn, hai lần anh đều tìm cách gỡ đòn. Yêu cầu anh giải thích nguyên nhân..

Vichky gằn giọng :

— Tôi không có bốn phạm phải giải thích với anh, vì tôi là người chỉ huy điệp vụ, còn anh chỉ là phụ tá. Nếu anh bất bình, anh sẽ khiếu nại sau này với Trung Ương C.I.A. và ông Sĩ-mít. Tôi không chấp nhận cho anh giết gã phi công. Một lần nữa, tôi yêu cầu anh đừng mặc hẳn cho tôi xử trí.

Trong khi ấy Văn Bình quay lưng lại, không để ý đến gã phi công đang oằn oại trên đất, mặt nhăn nhó vì đau đớn. Đột nhiên, mắt hẳn hết nhãn nhò, hẳn nhảy vọt lên như có phép thuật, nắm tay thối sụn của hẳn choang vào gáy Văn Bình. Chàng đã dụng tâm giết hẳn nên vai hơi rùn xuống, tiếng gió lạ vừa khởi lên sau lưng, chàng liền đánh lui hẳn cùi trở.

• Đòn hiểm của Văn Bình trúng giữa mỏ ác gã phi công. Hẳn vấp mặt xuống nền đất san-bô sau khi kêu được một tiếng «oá» ngửa ngối thảm thiết.

Vichky trở tay không kịp vội quỳ xuống nâng mặt nạn nhân ngửa lên, bấm ngón tay cái vào mắt. Tròng mắt đã bất động hoàn toàn. Hẳn ngừng nhìn Văn Bình bằng luồng nhìn tuyến đục ngầu :

— Sát nhân, anh là đồ sát nhân ! Tôi có cảm tưởng là anh cố tình giết hẳn.

Văn Bình cười nhạt :

— Tôi cũng có cảm tưởng là anh cố tình cứu hẳn.

— Vì tôi có trách nhiệm trong vụ này, Công việc xong xuôi, anh trở về Sài Gòn, còn tôi phải ở lại. Thái độ sát nhân có dụng ý của anh không thể tha thứ được ; thứ nhất, chúng ta không biết khi nào tàu ngầm của địch nổi lên, và nổi lên tại đâu để chuẩn bị đối phó hữu hiệu, thứ hai, hẳn còn sống, ta có thể dùng hẳn làm con tin bắt địch phải nhượng bộ. Hừ.. nếu tôi chưa biết rõ về anh tôi đã có ý nghĩ anh là đại tá Z-28 giả hiệu... vì chỉ có kẻ mạo nhận danh nghĩa Z-28 mới hành động hấp tấp và ngu xuẩn như anh.

— Anh muốn đấu võ với tôi ?

— Không. Tôi lên tiếng phản đối, chứ không xử dụng quyền cước. Tôi không sợ thua anh đâu, anh đừng tưởng lầm. Dầu biết anh giỏi võ, tôi cũng hầu tiếp như thường, tôi không phải hạ người bỏ

chạy trước đối thủ hùng mạnh. Sở dĩ tôi nhìn anh là vì đường về Hoa thịnh Đồn còn dài, chúng ta đang mắc kẹt trên hòn đảo cô quạnh này, chưa tìm ra phương tiện thoát hiểm, tìm thủy đĩnh của địch lại sắp sửa ghé lên. Nếu tôi đi người không, có lẽ tôi đã không ngần ngại. Nhưng hiện giờ...

— Hiểu rồi. Anh vừa nhắc đến cuộn băng của kỹ sư Anbe Doaré.

— Anh riêu tôi phải không? Anh trêu tức tôi không động lòng đâu. Tôi là kẻ có nhiều tự ái, nhưng lại rất sáng suốt, giờ phút này, tự ái của cá nhân tôi chỉ là hạt bụi vô cùng nhỏ bé trước cuộn băng nhựa. Bằng mọi cách, tôi phải mang cuộn băng mật mã về nộp cho ông Si-mit. Giờ phút này, anh chửi tôi, anh khạc nhổ vào mặt tôi, anh hành hung tôi, tôi cũng ráng nhịn.

Văn Bình giơ cao nắm tay :

— Tôi không thèm chửi anh, hoặc khạc nhổ vào mặt anh, nếu anh tiếp tục lên giọng thầy đời, tôi sẽ tặng anh quả dấm.

Vichky nhún vai :

— Trái thối sơn của anh khét tiếng trong võ lâm từ nhiều năm nay, tôi rất lấy làm vinh dự được bài lãnh. Đây, tôi xin lấy hai cô Rita và Cócô làm chứng. Sau khi về đến Hoa thịnh Đồn an toàn,

chúng ta sẽ giao đấu với nhau, giao đấu bằng quyền, hoặc bằng võ khí, tôi đều sẵn sàng.

Cócô từ nãy đến giờ bần thần nhìn ra khơi sóng vỗ bập bùng bỗng quay ngoắt lại, giọng căm hờn :

— Vâng, tôi xin làm chứng. Nhưng tôi lại sợ là tôi không còn được sống sau khi về đến Mỹ nữa.

— Tại sao? Có sợ tàu ngầm của địch chờ chúng ta đi mất tích ư? Đó mới là giả thuyết. Biết đâu trong ít phút nữa ta sẽ gặp máy bay nhà đến cứu?

Lời nói của Vichky bỗng ứng nghiệm ngay như trong truyện giải trí hoang đường. Hần chưa dứt câu thì từ hướng đông vọng lại tiếng rừ rừ quen thuộc, tiếng động cơ máy bay. Hướng đông là hướng đất liền, có lẽ phi cơ từ căn cứ trên đất liền bay đến.

Bầu trời đã trở nên quang đãng. Những đám mây sũ cuối cùng đã tan hết, tuy nhiên ở phía tây, phía thẳng ra biển Thái Bình rộng mênh mang, sương mù vẫn còn ngự trị, kết thành nhiều lớp dày cộm bay lơ lửng trên mặt nước.

Một chấm đen xuất hiện trên không trung bát ngát, Buru nhón thấy trước tiên, Hần rú lên trong cơn sung sướng :

— Đứng rồi, đứng rồi, máy bay... máy bay cứu cấp của chánh phủ Equator.

Máy bay mỗi lúc một lớn. Đang vui mừng Buru vụt có thái độ hốt hoảng !

— Nguy quá, nguy quá, làm cách nào báo hiệu cho phi công biết bọn mình bị kẹt trên đảo ?

Hắn xoay vòng tròn nhìn Vichky. Vichky chấp tay sau đít, đứng im như phỗng đá. Văn Bình cũng không hé răng. Hắn nắm vai Vichky lắc mạnh :

— Anh đã nghĩ ra phương kế chưa ?

Vichky chưa kịp đáp, Buru đã bỏ hắn ra, reo lớn :

— Tôi nghĩ ra rồi. Chùng rình sẽ đốt lửa làm hiệu.

Hắn hỏi Văn Bình :

— Anh có quẹt máy trong túi không ?

Văn Bình lắc đầu, Trước khi chuyền đây từ trực thăng qua ao bùn lên bờ, chàng đã bỏ lại mọi vật dụng công kênh. Vichky và Buru cũng làm như chàng. Hai cô gái thoạt đầu còn quyến luyến những đồ tùy thân, rốt cuộc đều không mang theo. Cho dầu có đồ để nhóm lửa cũng vô ích, vì hòn đảo bập bênh trên biển rộng, bọt nước bắn lên tung tóe cũng đủ làm tắt, chứ chưa nói đến những trận gió từ từ phía liên tiếp thổi lại nữa.

Vichky cời phẳng áo vét mặc trên người. Hắn ngó quanh quất tìm cách biến cái áo màu trắng cháo lòng thành lá cờ cấp cứu nhưng trên nền đất trắng chỉ có những hòn sỏi san-hô lờn nhờn. Hắn ngoảnh nhìn chiếc trực thăng đã lún gần hết trên ao bùn đen sì, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Phi cơ chỉ còn cách tiêu đảo một quãng ngắn. Nếu dùng viễn kính, hoa tiêu có thể nhìn thấy những người bị nạn mắc kẹt trên gềnh đất san-hô. Vichky cầm cái áo phất thành vòng tròn, miệng kêu rối rít :

— Lay Trời, lay Trời cho phi công nhìn thấy !

Có lẽ Trời đi vắng nên không nghe được tiếng cầu khẩn tha thiết của Vichky. Bằng chứng là phi cơ không tiến thẳng đến đảo san-hô mà lại bay vụt lên cao rồi đột ngột rẽ trái. Hồi nãy phi cơ là cái chấm đen, giờ đây nó lại trở thành chấm đen như cũ. Tiếng máy rừ rừ ầm ập cũng biến theo vào màn sương mù. Niềm hy vọng vừa chớm nở đã tan biến như bọt sà-phòng. Vichky quăng áo vét, thở dài chán nản, rồi ngồi phịch xuống đất.

Mọi người lại băng khuáng gặm nhắm những ý nghĩ riêng. Rita đùa nghịch với đồng vỏ sò xanh xám, diện mạo nàng vẫn ung dung như thê không có chuyện quan trọng xảy ra. Cô gái vô tư lự đùa nghịch trên bãi biển mùa hè cũng khó thể ung

dung bằng nàng. Liếc nàng, Văn Bình có cảm tưởng nàng đã tách ra khỏi hiện tại, đang lùi về quá khứ. Cách Rita ba thước Cócô nhìn nha lấy cái gọt móng tay xúc đất chơi. Được muông nào nàng lại tung hất qua vai, và cười nhỏ nhỏ một mình.

Bông Rita giẫy nẩy ;

— Ở kia, làm cái gì thế ?

Văn Bình đoán Buru phá thói nên chẳng buồn quay lại. Chàng đã dứt hơi nhiều lần vì hấn. Nhưng tiếng Cócô đã léo xéo phía sau, bắt chàng phải chú ý :

— Người ta lỡ tay một chút mà cũng làm toáng lên. Vâng, em có lỗi, em xin kính cần xin lỗi chị.

Rita gằn giọng :

— Tôi không thích phụ nữ hàm hồ.

Cócô trả đũa :

— Tôi cũng vậy. Tôi không thích phụ nữ thâm độc.

Theo kinh nghiệm, nam nữ sống trên đảo vắng thường sinh ra ghen tuông, nam đông hơn nữ thì phái nam chắm ngòi xung đột. Nhưng ở đây, phái nữ lại phát động ghen tuông. Một muông đất sạn hồ của Cócô đã rơi vào áo Rita. Sau một đêm thử thách, y phục của Rita đã nhàu nát, không phải là đồ dạ hội lộng lẫy đắt tiền may tại một

tiệm danh tiếng Ba Lê để nàng phải giữ gìn giữ thận trọng. Nàng bực tức chẳng qua vì Cócô là cái gai đâm vào mắt nàng, và dường như Cócô cũng thích gây gổ với Rita.

Văn Bình biết sắp nổi cơn thịnh nộ không dám can thiệp. Lời nói hòa giải của chàng có thể sẽ bị hiểu lầm là đồ thêm dầu vào lửa. Hai cô gái ghen tuông phần nào cũng do chàng mà ra. Chàng không nhớ đã làm những gì khiến hai cô gái rung động mãnh liệt, Dầu sao chàng cũng cảm thấy hối hận. Chàng hy vọng hai cô gái tình địch chỉ giao đầu bằng miệng, và để giành quyền cực cho một dịp khác.

Nhưng ngay từ giây phút đầu tiên, trận chiến đã trở nên gay gắt. Rita không thêm đáp, ném vó sò xuống biển, về mặt khinh khỉnh.

Cócô bĩu môi :

— Đồ hèn.

Chết rồi, phi cơ oanh kích đã thả xuống mục tiêu trái bom dò đường. Tuy là dò đường nhưng lại là bom-hạng nặng ngàn ki-lô.

Rita chồm dậy :

— Có bảo ai hèn ?

Cócô cười nhạt :

— Dĩ nhiên là tôi bảo cô hèn. Tôi chửi cô hèn nhưng cô sẽ không dám đối lại. Vì cô tự cho cô là

phụ nữ trí thức thượng lưu. Và lại, cô sợ tôi. Cô chạm đến tôi, tôi chỉ búng nhẹ là cô ngã kèn, chàng ta sẽ cười chê, phải không người đẹp quý phái?

Buru vỗ tay dôm dốp:

— Thôi, tôi xin hai cô. Sắp chết đến nơi mà còn ganh tị. Hai cô nên hà tiện hơi sức để lát nữa còn phải đối phó với các đồng chí tàu ngầm số viết.

Côcô trợn mắt:

— Chuyện riêng giữa đàn bà chúng tôi, đàn ông không được quyền xía vào. Phải, chúng tôi ganh tị, nhưng không phải ganh tị vì anh.

— Tôi xấu trai, đời nào các cô lại ganh tị vì tôi. Sở dĩ tôi mau miệng là vì...

Buru không thể nói hết câu vì một hòn sỏi cứng đã rớt trúng miệng hắn. Một tia máu đỏ ri ri chảy ra mép. Hắn hùng hổ xắn tay áo song Vichky đã ngăn cản:

— Yêu cầu anh ngồi xuống, đàn bà họ học hặc nhau thì mặc kệ người ta, không liên quan đến anh. Nếu anh ngo ngoe tôi sẽ làm anh rụng nốt một răng sún còn lại.

Rita thích chí cười vang. Buru tìu nghiêng ngồi yên, tay áo đưa lên miệng chấm máu. Trong khi ấy hai cô gái đã lần lượt đứng lên, đối diện nhau.

Văn Bình không lạ gì tài nghệ của Rita, nàng từng đánh ngã Buru tất Cócô chỉ có thể là bao cát cho nàng tập dấm. Nghệ thuật ném hòn sỏi của nàng cũng làm chàng chột dạ. Nàng khó thể là cô em gái hiền lành của kỹ sư điện tử Doaré. Sự thật nàng là ai, nàng đến căn cứ 4 Q với mục đích gì? Nàng là đồng minh hay là kẻ thù của chàng?

Văn Bình chưa hết ngạc nhiên về Rita lại ngạc nhiên về thể xuất chiêu dũng mãnh và thần tốc của Cócô. Té ra kẻ nửa cán, người tâm lạnh, Cócô không phải là hiền yếu đạo tơ tâm thương như chàng lầm tưởng.

Ngón atêmi bằng đầu ngón tay chụm lại của Cócô vừa ngăm báo với Văn Bình nàng là võ sĩ nhu đạo cô hạng. Xoẹt một tiếng nhẹ, Rita nghiêng đầu tránh, ngón tay của Cócô xé toạc một mảng áo vai của Rita. Hai người ôm ghì lấy nhau, và cả hai đều dùng các thể khóa cực hiểm như đạo đề chen bọng nhau. Cócô túm được cổ áo của Rita nhưng nàng chưa kịp ấn vào động mạch gần yết hầu thì Rita đã quấy mình, chém ngang gáy Cócô. May thay đòn hiểm này trượt xuống xương quai xanh vì nếu rớt đúng huyết kôchu ở đốt xương sống thứ nhất Cócô sẽ khó vẹn toàn tinh mạng. Cho dầu Cócô tránh thoát thì miếng atêmi cũng